

opusdei.org

L'Opus Dei comença a rutllar "Memòria ingènua"

Llibre escrit per Alfons Balcells Gorina (1915-2002), publicat per l'editorial La Formiga d'Or.

11/01/2011

Dels primers anys de tasca apostòlica estable de l'Opus Dei a Barcelona, ja sense els ensurts dels anys anteriors, no recordo gaires coses, perquè era tot molt normal: no hi havia estratègies –no n'hi ha hagut mai–, ni estadístiques de creixement, ni plans

tàctics. Cadascú anava fent pel seu compte. Ens trobàvem de tant en tant els uns amb els altres, assistíem a algun recés o conferència, s'anaven posant en condicions alguns nous locals per a aquestes activitats, sempre obertes. Continuàvem de tant en tant sentint aquelles coses que s'havien dit, donat que un cop s'havien ficat al circuit de la rumorologia, tenien difícil aturador.

Un dels successos que tinc més gravats és la peripècia vital d'en Lluís Taltavull i Mas, un home casat, amb seriosos problemes personals i familiars, que experimentà un canvi gairebé miraculós de la nit al dia, amb motiu d'un dels primers cursos de recés espiritual que l'Opus Dei organitzà a Catalunya, i que es van fer a l'Hotel Vallvidrera, a la falda del Tibidabo. Al cap de poc temps d'aquells exercicis espirituals, aquell home, que arreglà tots els seus problemes, el tenien per sant. Però

després d'un viatge professional que va fer a Suïssa, tornà trobant-se malament, i un error d'algú en la medicació el deixà en estat sèptic, pràcticament agònic: sempre he pensat que Déu el va veure prou madur, ni que fos tan jove. El fet és que va morir en pocs dies, el mes de juny de 1955.

També recordo en Lluís Suriol, un dels primers fidels casats de l'Opus Dei a Barcelona, a qui vaig conèixer un bon dia a la parròquia de la Pau. Aquella parròquia, tot i estar erigida com a tal, durant molts anys no tingué església pròpia i feia servir la capella de les monges agustines del carrer Vallmajor, que havia estat una de les txeques més famoses durant la guerra. Encara se'n conservaven les traces. Aquell dia, a la sortida de missa, vaig voler saludar en Suriol, tot i que no el coneixia, vam acabar parlant d'uns exercicis que es farien al cap de poc, va acceptar i pocs

mesos després va demanar
l'admissió a l'“Obra”.

De l'hotel de Vallvidrera, on fèiem els
recessos, recordo la visita d'uns
turistes anglesos, em penso que
protestants, que havien entrat al
local demanant informació sobre
l'hotel, durant una d'aquelles tandes
d'exercicis espirituals. Van entrar
també a la capella, i en sortir-ne
manifestaren la seva estranyesa
perquè es van fixar que algun dels
assistents no havia mostrat d'una
manera més ostensible, deien, la seva
veneració al Santíssim sagrament:
potser havia fet una genuflexió d'una
manera rutinària. No acabaven
d'entendre, afegien, que, si nosaltres,
els catòlics, crèiem en la presència de
Déu al sagrari, no ho demostréssim
més clarament.

Potser exageraven, però el que és
cert és que amb el seu retret ens van
donar una bona lliçó ecumènica.

Tinc com un petit honor el fet d'haver col·laborat, com molts altres catalans, a donar a conèixer l'Opus Dei en d'altres països. En el meu cas, la contribució potser ha estat modesta, perquè jo, amb aquest objectiu específic de començar la tasca apostòlica, només he arribat fins a Andorra, i encara una sola vegada. Vaig desplaçar-m'hi, amb el doctor Florenci Sánchez Bella, a organitzar el primer curs de recés espiritual de l'“Obra” que s'hi va fer, per a gent d'allà i de la Cerdanya. I allò va sortir molt bé: hi va haver una bona assistència.

D'altres convivències i recessos es van fer a Cerdanyola, a la Torre del Pi dels meus cosins Par. O a Cal Menut, la casa que la família Termes tenia a Sant Quirze de Safaja. O a cal López Rodó, a Sant Feliu de Codines. Encara recordo les planxes que tot sovint fèiem quan, en aquesta última casa, si a alguna hora apareixien els

pares d'en Laureano, la gent anava a saludar el senyor López, dient-li:

–Com està, senyor Rodó?

Els pares d'en Laureano s'ho prenen molt bé. Després d'aquella primera temporada sense acabar d'entendre els projectes del seu fill, empesos per gent que els atabalava de bona fe, ara miraven de col·laborar tant com podien, no sols amb el seu fill, sinó amb totes les necessitats que poguessin tenir els altres membres de l'“Obra”.

Vam dedicar força temps a la recerca d'un solar o d'una casa, ja a començament dels anys 50, per convertir-la en un lloc fix per als recessos. Aquelles torres que ens deixaven anaven bé, molt bé, però cada cop hi havia més gent, i ens calia tenir una casa que es pogués dedicar amb continuïtat a aquesta tasca, sense haver de dependre sempre de les lògiques necessitats de

les famílies que ens deixaven les seves. Es va buscar durant molt de temps.

Un dels llocs possibles va ser el Puig d'Olena, un gran edifici molt a prop, justament, de Sant Feliu. Era un sanatori que el volien tancar. La casa era enorme, potser massa grossa i tot per a les nostres necessitats, però podria ser útil si s'aconseguia a bon preu.

Jo hi havia pujat un cop. Un diumenge que estava a Sant Quirze, em van avisar d'allà perquè hi anés a visitar un malalt que s'havia posat greu. Tenia aleshores un Panhard blau, que feia servir més aviat poc perquè no tenia gaire traça a l'hora de conduir. Hi vaig anar amb el doctor Sánchez Bella, perquè també havien demanat un capellà. Era ple hivern, i la carretera estava gelada. En un revolt, va patinar el cotxe, jo vaig girar cap al cantó equivocament, i el

Panhard es convertí en una mena de baldufa. Encara sort que hi havia arbustos i altres obstacles al marge, perquè si no ens hi quedem.

Una altra finca que ens va fer peça era una que hi havia al damunt de Montgat. Estava força bé. En vam anar a mirar moltes, moltíssimes.

Quan vam trobar, però, Cal Trias, a la carretera de Premià de Dalt, les altres opcions quedaren gairebé descartades del tot. Era una molt bona finca, amb un jardí gran i de punta, i l'oferien a un preu força raonable.

Recordo que al davant mateix de la casa hi havia la finca de la senyora Tecla Sala.

A Cal Trias hi havia només una torre d'estiu, potser petita per a les nostres necessitats, i certament una mica malmesa, però el terreny admetia més edificabilitat, i aquella casa vella

es podria arranjar. Els propietaris eren els dos fills, fill i filla, de l'industrial Santiago Trias, ja difunt. Ens vam haver d'entendre amb tots dos. Jo havia conegut el pare, abans de la guerra, perquè fou ell qui havia cedit, em penso que de franc, el local que feia servir la Federació Catalana d'Estudiants Catòlics, un pis d'un dels edificis que tenia en propietat a Barcelona, al carrer Diputació.

La pubilla de can Trias, Guillermina Trias, i el seu marit, el procurador D. José María Modolell Barba, foren els qui van dur les negociacions per a la venda de la casa. La propietat seria d'una immobiliària, que en cediria l'ús per a les activitats que volgués fer-hi allà l'Opus Dei. L'hereu Trias, encara solter, va voler conservar durant una temporada un tros de la finca, ja que hi estava molt afeccionat, però al cap del temps ho deixà i es va incorporar també aquell seu pedaç a la resta de la propietat.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/lopus-dei-
comenca-a-rutllar-memoria-ingenua/](https://dev.opusdei.org/ca/article/lopus-dei-comenca-a-rutllar-memoria-ingenua/)
(25/08/2025)